

în Dosarul nr. 1.016/2004 al Tribunalului Maramureș — Secția comercială.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, întrucât dispozițiile legale criticate nu instituie un transfer de proprietate și, prin urmare, nu sunt încălcate prevederile art. 44 alin. (3) și (6) din Constituție, iar omisiunea legislativă de reglementare a situației unor bunuri excedează competenței Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 6 mai 2004, pronunțată în Dosarul nr. 1.016/2004, **Tribunalul Maramureș — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 206/2000 pentru modificarea și completarea Legii învățământului nr. 84/1995, precum și celor ale art. I din Legea nr. 713/2001 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 206/2000 pentru modificarea și completarea Legii învățământului nr. 84/1995**, excepție ridicată de Societatea Comercială „ARIS” — S.A. Baia Mare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că dispozițiile art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 206/2000 pentru modificarea și completarea Legii învățământului nr. 84/1995, precum și cele ale art. I din Legea nr. 713/2001 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 206/2000 pentru modificarea și completarea Legii învățământului nr. 84/1995 încalcă prevederile constituționale ale art. 44 alin. (2), (3) și (6).

Se apreciază că prevederile criticate „omit a reglementa situația terenurilor și a clădirilor care la momentul apariției Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 206/2000 și a Legii nr. 713/2001 erau și sunt în proprietatea tabulară legală a persoanelor fizice sau juridice”, ceea ce face ca aplicarea prevederilor criticate să reprezinte o expropriere. În acest mod, se încalcă „principiul constituțional potrivit căruia dreptul de proprietate este garantat, indiferent de forma de proprietate”, precum și dispozițiile constituționale referitoare la expropriere, care se face cu o justă și prealabilă despăgubire, aceasta fiind stabilită prin acordul părților sau pe cale judecătorească.

Autorul excepției mai arată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 206/2000 a fost respinsă de către Parlament, prin urmare aceasta este inexistentă.

Tribunalul Maramureș — Secția comercială consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată, „având în vedere că atât proprietatea publică, cât și cea privată sunt proteguate în egală măsură potrivit art. 41 (devenit, după revizuirea și republicarea Constituției, art. 44) și art. 135 (devenit art. 136) din Constituție”. În legătură cu pretinsa încălcare a dispozițiilor constituționale referitoare la expropriere, se arată că „Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 110/2003 reglementează reintegrarea în patrimoniul unităților de învățământ din sistemul învățământului de stat a imobilelor care au aparținut Ministerului Învățământului și care în baza Legii

nr. 15/1990 au trecut în patrimoniul unor societăți comerciale”.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

Guvernul precizează că, în realitate, prevederile legale criticate pentru neconstituționalitate sunt cele ale art. 166 alin. (4¹) și (4²) din Legea învățământului nr. 84/1995.

În punctul de vedere prezentat, Guvernul arată că prevederile art. 166 alin. (4¹) din Legea învățământului au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, Curtea „statuând că aceste prevederi nu aduc atingere dispozițiilor privitoare la garantarea proprietății din Legea fundamentală”. Guvernul susține că, „în spiritul celor statuate prin Decizia Curții Constituționale nr. 85/2001, pentru a elimina o eventuală interpretare a textelor în cauză în sensul neconstituționalității lor, prin Legea nr. 520/2002 s-a modificat alin. (4²) al art. 166 din Legea nr. 84/1995, teza finală a acestui alineat prevăzând expres: «Nu fac parte din domeniul public al comunelor, orașelor și municipiilor, respectiv al sectoarelor municipiului București, terenurile și clădirile deținute de unitățile de învățământ în baza unor contracte de închiriere, concesiune sau comodat, proprietarii acestora fiind alte persoane fizice sau juridice». Se mai arată că „această soluție legislativă este menținută și prin proiectul de modificare și completare a Legii învățământului nr. 84/1995 — forma adoptată de cele două Camere ale Parlamentului”.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. Se susține că „textele legale criticate sunt conforme prevederilor art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, potrivit căroră conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite prin lege”.

De asemenea, se mai arată că prevederile criticate nu încalcă nici prevederile constituționale ale art. 136 alin. (3), întrucât „textul constituțional menționat prevede că prin lege organică se pot stabili și alte categorii de bunuri ce constituie obiectul exclusiv al proprietății publice, ceea ce se face, de altfel, prin art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 206/2000 și art. I din Legea nr. 713/2001”. În acest sens se invocă și jurisprudența Curții Constituționale.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile constituționale ale art. 44 alin. (2)—(9) și art. 136 alin. (1), (2), (4) și (5) nu au incidență în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din

Constituție, precum și celor ale art. 1 alin. (2) și ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat de autorul acesteia, îl constituie dispozițiile art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 206/2000 pentru modificarea și completarea Legii învățământului nr. 84/1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 594 din 22 noiembrie 2000, precum și cele ale art. I din Legea nr. 713/2001 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 206/2000 pentru modificarea și completarea Legii învățământului nr. 84/1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 803 din 14 decembrie 2001.

În realitate, astfel cum rezultă din motivarea excepției formulate în memoriul depus la instanță de către autorul excepției de neconstituționalitate, obiectul acesteia îl constituie prevederile art. 166 alin. (4¹) din Legea învățământului nr. 84/1995, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 606 din 10 decembrie 1999, astfel cum au fost modificate prin dispozițiile art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 206/2000, prin cele ale art. I pct. 1 din Legea nr. 713/2001 de aprobare a ordonanței de urgență, cu modificări și completări, precum și prin dispozițiile art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2001 pentru modificarea și completarea Legii învățământului nr. 84/1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 849 din 29 decembrie 2001.

Ulterior sesizării Curții Constituționale, prevederile criticate au fost modificate prin art. I pct. 14 din Legea nr. 354/2004 pentru modificarea și completarea Legii învățământului nr. 84/1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 687 din 30 iulie 2004, însă soluția legislativă inițială a fost, în principiu, conservată. În concordanță cu jurisprudența sa, Curtea va examina constituționalitatea textului art. 166 alin. (4¹) din Legea învățământului nr. 84/1995, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Dispozițiile criticate ca fiind neconstituționale au următorul cuprins:

— Art. 166 alin. (4¹): *„Terenurile și clădirile în care își desfășoară activitatea unitățile de învățământ preuniversitar de stat — grădinițe, școli generale, primare și gimnaziale, licee, seminarii teologice, grupuri școlare, școli de arte și meserii și școli postliceale — fac parte din domeniul public al comunelor, orașelor și municipiilor, respectiv al sectoarelor municipiului București, și sunt în administrarea consiliilor locale ale comunelor, orașelor și municipiilor, respectiv ale sectoarelor municipiului București, în a căror rază teritorială își desfășoară activitatea, prin delegare către consiliile de administrație ale unităților de învățământ. Celelalte componente ale bazei materiale sunt de drept proprietatea unităților de învățământ preuniversitar de stat și sunt administrate de acestea. Nu fac parte din domeniul public al comunelor, orașelor și municipiilor, respectiv al sectoarelor municipiului București, terenurile și clădirile deținute de unitățile de învățământ în baza unor contracte de închiriere, concesiune sau comodat, proprietarii acestora fiind alte persoane fizice sau juridice.“*

Dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției de neconstituționalitate în susținerea acesteia sunt cele ale art. 44 alin. (1), (2), (3) și (6), care au următorul cuprins:

— Art. 44 alin. (1), (2), (3) și (6): *„(1) Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt*

garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege.

(2) Proprietatea privată este garantată și ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular. Cetățenii străini și apatrizii pot dobândi dreptul de proprietate privată asupra terenurilor numai în condițiile rezultate din aderarea României la Uniunea Europeană și din alte tratate internaționale la care România este parte, pe bază de reciprocitate, în condițiile prevăzute prin lege organică, precum și prin moștenire legală.

(3) Nimeni nu poate fi expropriat decât pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreptă și prealabilă despăgubire. [...]

(6) Despăgubirile prevăzute în alineatele (3) și (5) se stabilesc de comun acord cu proprietarul sau, în caz de divergență, prin justiție.“

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține că, în esență, critica de neconstituționalitate constă în susținerea că prin dispozițiile art. 166 alin. (4¹) din Legea învățământului nr. 84/1995 se realizează o expropriere în ceea ce privește „terenurile și clădirile în care își desfășoară activitatea unitățile de învățământ preuniversitar de stat“, încălcându-se astfel prevederile constituționale referitoare la garantarea proprietății, precum și cele referitoare la expropriere.

Curtea constată că dispozițiile art. 166 alin. (4¹) din Legea învățământului nr. 84/1995, astfel cum au fost modificate și completate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 206/2000, au mai format obiect al controlului de constituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 85 din 20 martie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 324 din 15 iunie 2001, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 166 alin. (4¹) din Legea învățământului nr. 84/1995. În considerentele acestei decizii, Curtea a reținut: „acest text de lege nu contravine art. 41 alin. (1)—(3) din Constituție. Reglementarea cuprinsă în textele de lege criticate de autorii excepției privește terenurile și clădirile în care își desfășoară activitatea învățământul preuniversitar, făcând astfel parte din domeniul public al comunelor, orașelor, municipiilor și sectoarelor municipiului București. Apartenența acestor bunuri la domeniul public implică în mod incontestabil existența unui titlu legal pe care instanțele de judecată urmează să îl verifice.

În măsura în care în procesul de aplicare a acestor prevederi legale s-ar nesocoti dispozițiile constituționale referitoare la protecția proprietății private, prevederile cuprinse în alin. (4¹) al art. 166 din Legea învățământului nr. 84/1995 ar putea fi interpretate ca având un înțeles contrar Constituției. Acest aspect privește însă aplicarea legii, care este de competența instanțelor judecătorești, iar nu controlul de constituționalitate exercitat de Curtea Constituțională“. Cu privire la acest aspect, neexistând elemente noi de natură a determina schimbarea jurisprudenței Curții, considerentele și soluția acestei decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Din examinarea textului de lege criticat, Curtea observă că nu s-a operat un transfer de proprietate, astfel că nu se poate reține încălcarea prevederilor constituționale ale art. 44 alin. (3) și (6), prin care se reglementează exproprierea și stabilirea despăgubirilor în cazul exproprierei.

De asemenea, în legătură cu susținerea autorului excepției, în sensul că prevederile criticate „omit a reglementa situația terenurilor și a clădirilor care la

momentul apariției Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 206/2000 și a Legii nr. 713/2001 erau și sunt în proprietatea tabulară legală a persoanelor fizice sau juridice”, Curtea constată că, potrivit art. 2 alin. (3) din

Legea nr. 47/1992, aceasta se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 166 alin. (4¹) din Legea învățământului nr. 84/1995, excepție ridicată de Societatea Comercială „ARIS” — S.A. Baia Mare în Dosarul nr. 1.016/2004 al Tribunalului Maramureș — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 noiembrie 2004.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 542

din 7 decembrie 2004

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989 și ale art. VI alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, precum și pentru stabilirea unor măsuri pentru accelerarea aplicării acesteia și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 501/2002

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Irina Loredana Lăpădat	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989 și ale art. VI alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, precum și pentru stabilirea unor măsuri pentru accelerarea aplicării acesteia și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000

privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 501/2002, excepție ridicată de Ana Dorina Rădiciu și Nicolae Adrian Rădiciu în Dosarul nr. 1.251/2004 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția civilă.

La apelul nominal răspunde Nicolae Adrian Rădiciu, personal și asistat de avocat Agripina Dârzu, precum și Ana Dorina Rădiciu, prin avocat Agripina Dârzu. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul autorilor excepției solicită admiterea acesteia. Se susține că textele de lege criticate încalcă dispozițiile art. 16 din Constituție, deoarece creează o inegalitate între persoanele fizice și cultele religioase, prin existența unui cadru legal special care reglementează regimul juridic al imobilelor aparținând acestora din urmă. De asemenea, consideră că sunt încălcate și dispozițiile art. 44 din Constituție, dat fiind că textele de lege criticate permit anularea contractului de vânzare-cumpărare prin care o persoană fizică a obținut un drept de proprietate asupra unui astfel de imobil. Se mai arată că prevederile legale criticate lipsesc de eficacitate

dispozițiile art. 480 din Codul civil și încalcă art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, întrucât textele de lege criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate. Se consideră că, prin adoptarea unor legi speciale, legiuitorul nu a urmărit aplicarea unui tratament diferit unor persoane aflate în situații identice, caz în care s-ar putea reține încălcarea dispozițiilor art. 16 din Constituție. Se mai arată că instituirea unui termen special de prescripție nu este de natură a încălca principiul constituțional al egalității în fața legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 iunie 2004, pronunțată în Dosarul nr. 1.251/2004, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989 și ale art. 4 pct. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, precum și pentru stabilirea unor măsuri pentru accelerarea aplicării acesteia și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 501/2002**, excepție ridicată de Ana Dorina Rădiciu și Nicolae Adrian Rădiciu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile legale criticate încalcă art. 16 din Constituție, întrucât creează o inegalitate între persoanele fizice și cultele religioase din România. Se mai arată că prin acordarea unor drepturi cultelor religioase din România prin legi speciale este încălcat dreptul de proprietate al persoanelor fizice. De asemenea, se susține că dispozițiile legale criticate fac inefficientă aplicarea art. 46 alin. (2) din Legea nr. 10/2001, care este incident în judecarea cauzei în care s-a invocat excepția.

Curtea de Apel Alba Iulia — Secția civilă consideră excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată. Astfel, prin Încheierea din 20 septembrie 2004, prin care această instanță a completat încheierea de sesizare a Curții Constituționale, se arată că textele de lege criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate. Se susține că dispozițiile art. 8 din Legea nr. 10/2001 „vizează tocmai crearea unor premise de reparație reală în natură pentru persoanele juridice a căror proprietate a fost abuziv preluată de stat în regimul comunist”.

În ceea ce privește art. VI alin. (4) din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 184/2002, se precizează că stabilirea unui termen de prescripție a acțiunii în constatarea nulității absolute, derogatoriu de la dreptul comun, nu aduce atingere dispozițiilor constituționale invocate, ci dimpotrivă „se bazează tocmai pe principiul constituțional consacrat de art. 21 din Legea fundamentală privind accesul liber la justiție”.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că dispozițiile art. 8 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 nu creează nici o discriminare în ocrotirea proprietății private, întrucât reglementările legale invocate se referă atât la situații distincte, cât și la persoane diferite. Dispozițiile art. 8 alin. (2) din Legea nr. 10/2001, precum și cele ale art. VI alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002 nu încalcă art. 44 din Constituție, deoarece „excluderea de sub incidența Legii nr. 10/2001 a imobilelor ce au aparținut cultelor religioase sau comunităților minorităților naționale are la bază exercitarea dreptului pe care legiuitorul îl are în a decide asupra modului de reparare a injustițiilor și abuzurilor din legislația trecută cu privire la astfel de imobile”. Se invocă în acest sens jurisprudența Curții Constituționale.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate, pe de o parte, nu este motivată, nefiind arătate textele constituționale pretins încălcate prin dispozițiile legale criticate. Pe de altă parte, analizează excepția de neconstituționalitate, arătând că textele legale criticate nu contravin nici unui text constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, așa cum rezultă din Încheierea de sesizare a Curții Constituționale din 29 iunie 2004, îl constituie prevederile art. 8 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989 și ale art. 4 pct. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, precum și pentru stabilirea unor măsuri pentru accelerarea aplicării acesteia și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 501/2002.

Încheierea din 29 iunie 2004 a fost completată, ca urmare a solicitării Curții Constituționale formulate în temeiul art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 și al art. 15 din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, cu opinia instanței în legătură cu excepția de neconstituționalitate ridicată. Prin această din urmă

încheiere, în mod corect, Curtea de Apel Alba Iulia — Secția civilă se pronunță asupra excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată de către autorul acesteia, adică asupra prevederilor art. VI alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002.

Așadar, prin prezenta decizie, Curtea Constituțională urmează să se pronunțe cu privire la constituționalitatea prevederilor art. 8 din Legea nr. 10/2001 și ale art. VI alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002.

Totodată, în legătură cu neconstituționalitatea prevederilor art. 8 din Legea nr. 10/2001, Curtea constată că, potrivit motivării formulate de către autorul acesteia, excepția privește doar alin. (2) al acestui articol, care se referă la regimul juridic al imobilelor ce au aparținut cultelor religioase sau comunităților minorităților naționale, preluate de stat sau de alte persoane juridice.

Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 8 alin. (2) din Legea nr. 10/2001:

„Regimul juridic al imobilelor care au aparținut cultelor religioase sau comunităților minorităților naționale, preluate de stat sau de alte persoane juridice, va fi reglementat prin acte normative speciale. Până la adoptarea acestor reglementări este interzisă înstrăinarea imobilelor în cauză sau schimbarea destinației acestora.“

— Art. VI alin. (4) al titlului II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002:

„Prin derogare de la dreptul comun, indiferent de cauza de nulitate, dreptul la acțiune se prescrie în termen de 6 luni de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență. Pentru soluționarea acestor cauze instanțele judecătorești competente vor avea în vedere dispozițiile art. 46 alin. (1), (2) și (4) din Legea nr. 10/2001, cu modificările și completările ulterioare.“

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16, referitoare la egalitatea în drepturi, și în art. 44, referitoare la dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

În legătură cu termenul de exercitare a dreptului la acțiune prevăzut de art. VI alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002, Curtea observă că, pentru cei care nu au putut introduce acțiuni în restituirea imobilelor în decursul termenului de 6 luni prevăzut inițial de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002 a fost instituit, ca măsură reparatorie, un nou termen în care poate fi exercitat dreptul la acțiune. Astfel, art. II din Legea nr. 48 din 23 martie 2004 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 184/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 262 din 25 martie 2004, prevede:

„Dreptul la acțiune prevăzut la titlul II art. VI alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002 se poate exercita și în termen de 6 luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi.“

I. Examinând prevederile art. 8 alin. (2) din Legea nr. 10/2001, Curtea constată că textul de lege criticat consacră un regim juridic special, derogatoriu de la regimul juridic al imobilelor preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, instituind interdicția înstrăinării imobilelor care au aparținut cultelor religioase

sau comunităților minorităților naționale, preluate de stat sau de alte persoane juridice, până la adoptarea unor acte normative speciale. Prin urmare, această normă imperativă are caracter temporar și nu încalcă principiul constituțional al egalității în drepturi, dat fiind că persoanele fizice, pe de o parte, și cultele religioase sau comunitățile minorităților naționale, pe de altă parte, se află în situații juridice diferite, ceea ce justifică adoptarea de către legiuitor a unui regim juridic diferit.

De altfel, prin Decizia nr. 41 din 4 februarie 2003, excepția de neconstituționalitate a art. 8 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 a fost respinsă, Curtea statuând că textul de lege criticat „nu stabilește vreo distincție sau discriminare în sensul celor arătate de către autorul excepției, astfel că nu se poate reține încălcarea dispozițiilor art. 16 din Constituție. Dimpotrivă, prin dispoziția legală criticată se prevede că regimul juridic al imobilelor ce au aparținut cultelor religioase, fără distincție, sau minorităților naționale se va stabili prin acte normative speciale, iar până la adoptarea acestora, imobilele se indisponibilizează“. Considerentele din această decizie sunt valabile și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții Constituționale.

În ceea ce privește dispozițiile art. 44 din Constituție, Curtea reține că garantarea și ocrotirea proprietății operează în condițiile dobândirii dreptului de proprietate cu respectarea prevederilor legale, însă în speță contractul de vânzare-cumpărare s-a încheiat cu încălcarea unei norme juridice imperative, astfel încât nu poate fi reținută încălcarea acestor dispoziții constituționale.

II. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a art. VI alin. (4) al titlului II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002, textul de lege vizat stabilește un termen special, derogatoriu de la dreptul comun, pentru prescrierea acțiunii în constatarea nulității absolute. Această reglementare nu este de natură a aduce vreo atingere dreptului de proprietate sau de a încălca principiul egalității în fața legii a cetățenilor, ci, dimpotrivă, soluția legiuitorului este în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale cuprinse în art. 126 alin. (2), potrivit cărora „Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege“. De altfel, în jurisprudența Curții Constituționale (Decizia Plenumului Curții Constituționale nr. 1/1994) s-a reținut că, pentru situații deosebite, legiuitorul poate stabili reguli speciale de procedură, precum și modalități de exercitare a drepturilor procesuale.

Pe de altă parte, Curtea observă că autorul excepției de neconstituționalitate se referă la o problemă de necorelare între două acte normative, arătând că dispozițiile legale criticate fac inefficientă aplicarea art. 46 alin. (2) din Legea nr. 10/2001, care este incident în judecarea cauzei în care s-a invocat excepția. Aceste susțineri nu pot fi primite, deoarece, așa cum s-a pronunțat constant Curtea Constituțională în jurisprudența sa (de exemplu, Decizia nr. 81 din 25 mai 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 325 din 8 iulie 1999), examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestuia cu dispozițiile constituționale pretins încălcate și nu compararea mai multor prevederi legale între ele.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989 și ale art. VI alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, precum și pentru stabilirea unor măsuri pentru accelerarea aplicării acesteia și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 501/2002, excepție ridicată de Ana Dorina Rădiciu și Nicolae Adrian Rădiciu în Dosarul nr. 1.251/2004 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 decembrie 2004.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Lăpădat

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****ORDONANȚĂ****pentru prorogarea termenului prevăzut la art. 7¹ alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 11/2004 privind stabilirea unor măsuri de reorganizare în cadrul administrației publice centrale**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 1 pct. II poz. 3 din Legea nr. 602/2004 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță.

Articol unic. — Termenul prevăzut de art. 7¹ alin. (3) al României, Partea I, nr. 266 din 25 martie 2004, din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 11/2004 privind stabilirea unor măsuri de reorganizare în cadrul administrației publice centrale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 228/2004, cu modificările și completările ulterioare, se prorogă până la data de 30 septembrie 2005.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

Ministrul educației și cercetării,

Mircea Miclea

Ministrul finanțelor publice,

Ionel Popescu

București, 13 ianuarie 2005.

Nr. 2.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL COMUNICAȚIILOR ȘI TEHNOLOGIEI INFORMAȚIEI

ORDIN

pentru modificarea Ordinului ministrului comunicațiilor și tehnologiei informației nr. 298/2003 privind procedura de acordare a avizelor necesare pentru înființarea și funcționarea asociațiilor și fundațiilor

Având în vedere prevederile Hotărârii Guvernului nr. 744/2003 privind organizarea și funcționarea Ministerului Comunicațiilor și Tehnologiei Informației, cu modificările ulterioare,
ținând cont de dispozițiile art. 7 și 40¹ din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, cu modificările ulterioare,

ministrul comunicațiilor și tehnologiei informației emite prezentul ordin.

Art. I. — Articolul 3 al Ordinului ministrului comunicațiilor și tehnologiei informației nr. 298/2003 privind procedura de acordare a avizelor necesare pentru înființarea și funcționarea asociațiilor și fundațiilor, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 689 din 1 octombrie 2003, se modifică după cum urmează:

„Art. 3. — Se aprobă lista documentelor solicitate asociațiilor, fundațiilor și federațiilor în vederea acordării avizului, cuprinzând următoarele:

— cerere de eliberare a avizului (original);

— actul constitutiv, statutul și, după caz, procesul-verbal al adunării generale/consiliului director (copii legalizate);

— actele doveditoare ale sediului și patrimoniului inițial (copii xerox);

— dovada disponibilității de nume (copie legalizată);

— în cazul în care se solicită avizul pentru constituirea filialei, hotărârea adunării generale sau, după caz, a consiliului director privind constituirea filialei (autenticată).“

Art. II. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul comunicațiilor și tehnologiei informației,

Dan Nica

București, 7 iunie 2004.

Nr. 203.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București,
IBAN: RO75RNCB510100000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 224.09.71/150, fax 225.00.43, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”